

LAUDATIO

Domnului profesor universitar doctor **Georg WINCKLER**,
Rector al Universității din Viena (Austria),
cu prilejul decernării titlului de *Doctor Honoris Causa* de către
Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași

17 decembrie 2009

www.uaic.ro

Laudatio

Domnului Profesor **Georg Winckler**,
Cu prilejul decernării titlului de *Doctor Honoris Causa* de către
Universitatea “Alexandru Ioan Cuza” din Iași

*

În spiritul tradiției academice europene și a rostului său în cultura română, Universitatea noastră consideră că recunoașterea meritelor și a contribuțiilor personalităților științifice și intelectuale este o datorie morală și instituțională.

De această dată, gratitudinea și recunoștința Universității noastre îi sunt acordate Domnului Profesor Georg Winckler, Rectorul Universității din Viena, personalitate remarcabilă a *spațiului european al învățământului superior* și cercetător cu reputație internațională în domeniul Economiei Monetare și al Economiei Aplicate.

Până la a deveni un nume reprezentativ în mediul academic internațional și a fi recunoscut ca european în sens erasmian, domnul Profesor Winckler a parcurs un traiect educațional și profesional exemplar, care merită să fie evocat aici.

A absolvit Universitatea din Viena și, ulterior, și-a continuat formarea științifică și profesională la universități din Franța, Germania, Marea Britanie și Statele Unite ale Americii. Mai ales perioada de studii petrecută la Universitatea Princeton avea să-și pună

amprenta asupra întregii sale cariere de profesor și diriguitor academic.

Grație contextului social deschis și dependenței de calea ascendent pozitivă, pe care au așezat-o fondatorii, faimoasa Universitate din New Jersey îngemânează cât se poate de armonios educația liberală cu formarea capacităților și a competențelor profesionale, știința în sens tare cu acumularea culturală în sens umanist, idealul desăvârșirii intelectuale cu scopul adecvării pragmatice și transmiterea de cunoștințe larg consacrate sau codificate cu crearea unei bogății de cunoștințe variate.

Domnul Winckler, înzestrat cu sensibilitate și curiozitate intelectuală și deschis căilor multiple de înțelegere a lumii, și-a apropiat conduita propagată de această universitate, în care rigoarea analitică și argumentarea logică nu exclud, ci cheamă în completarea perspectivei judicioase imaginația creativă și capacitatea de persuadare a retoricii. Pentru a susține aserțiunea anterioară este suficient să amintim de opera realizată la Universitatea Princeton de unul dintre străluciții compatrioți ai domnului Winckler, economistul Fritz Machlup, și de alte două notabile personalități formate în aceeași cultură germanică, fizicianul Albert Einstein și economistul Albert O. Hirschman.

Deținător al unei valoroase dote educaționale, domnul Winckler și-a finalizat pregătirea științifică și și-a obținut titlul de Doctor în Științe Economice la Universitatea din Viena, în 1968. Exemplul său este cât se poate de pilduitor pentru tinerii studioși care, cu patru decenii mai târziu, se străduiesc să-și găsească un rost în Spațiul European al Învățământului Superior. Omagiatul de azi nu a beneficiat de vreunul dintre programele de mobilitate europeană, precum ERASMUS/ SOCRATES sau Lifelong Learning Integrated Programme (LLP), ci a decis de unul singur alegerea experiențelor edificatoare. Format în atâtea sisteme de învățământ superior diferite, de fapt cele mai importante în mediul academic mondial, domnul Georg Winckler și-a însușit nu doar capacitatea de a sintetiza esențialul pentru dezvoltarea Universității în post-modernitate, ci s-a familiarizat cu tot atâtea culturi diferite. Este, cum s-ar spune, “acasă” în întreg Occidentul și chiar peste marginile acestuia.

Cumva, până a se institui într-o politică destul de controversată, multiculturalismul este o opțiune individuală. Iar la acest nivel, apare bunul nume al “cosmopolitismului” de belle époque.

Domnul Profesor Winckler este un cosmopolit care ne evocă “frumosul secol vienez”, cu atmosfera sa deschisă interogațiilor, climatul de emulație și competiție a ideilor, libertatea reflecției antrenată de calmul cafenelelor din orașul central european și mirosul îmbietor al cafelei de bună calitate. În acel secol de apogeu, cafeaua vieneză devenise o instituție la fel de onorabilă social și productivă intelectual ca Universitatea.

* *

Principiul diviziunii sociale și specializării muncii, atât de drag economiștilor de la Smith încoace, nu operează ca o fatalitate istorică. Faptul este mai degrabă îmbucurător, pentru că unele persoane înzestrate cu un potențial intelectual deosebit și cu disponibilitatea angajării în eforturi stăruitoare pe mai multe planuri, reușesc să obțină performanțe redutabile în mai mult decât un domeniu profesional.

În limbajul educațional de azi, am spune că dețin capacități și competențe transferabile din ocupația de bază în alte ocupații.

Domnul Profesor Winckler este prin excelență o asemenea persoană cu înzestrări, capabilități și competențe multiple. Cariera sa profesională, în mare parte dezvoltată în Universitate și devotată domeniului academic, nu se limitează la predare și cercetare. Aceasta s-a desfășurat într-un evantai în jurul profesoratului.

În 1967 a fost angajat la Institutul Austriac de Cercetare Economică, apoi, după obținerea titlului de doctor în științe Economice, în 1968, a devenit asistent la Departamentul de Științe Economice (Economics) al Universității din Viena. După obținerea docenței, pregătită în perioada 1976-1978, a devenit profesor la același departament al Universității.

Recunoașterea competențelor sale profesionale, a valorii științifice și a calităților morale nu a întârziat să apară, astfel că, în

perioada 1980-1982, a exercitat funcția de șef al departamentului sus menționat. Treptat, pregătirea științifică temeinică și calitatea înaltă a activității profesionale au început să-i fie apreciate de celelalte universități de tradiție din Austria, dar și pe plan internațional. Domnul Winckler a fost invitat, în numeroase rânduri, ca profesor vizitator la Universitatea din Austria (Graz și Linz), Elveția (Fribourg), Slovacia (Universitatea Comenius din Bratislava) și S.U.A. (Georgetown University).

Demn de menționat este faptul că, deși a dobândit recunoaștere academică și prestigiu profesional relativ timpuriu în cariera sa universitară, profesorul Winckler a continuat să învețe asiduu și să-și dezvolte competențele în activitatea de cercetare. Astfel, în anul academic 1990-1991, a fost cercetător invitat la departamentul de resort al Fondului Monetar Internațional.

Credincios idealului humboldtian al educației universitare bazate pe rezultatele cercetării, domnul Winckler s-a specializat încă de la începuturile carierei sale academice în domeniile Economie Monetară și Economie Aplicată. În același timp însă, convins fiind de ideea că cercetarea economică nu poate să se rezume la un exercițiu intelectual, oricât de complex și profund ar fi acesta, s-a dedicat investigării problemelor monetare și financiare din economia reală.

Măcar într-o anumită măsură, așa cum rezultă din preocupările și temele predilecte ale profesorului Winckler, rolul economistului nu este cel de a interpreta acțiunile agenților economici în termenii tiparelor mentale abstracte (cum se petrec adesea lucrurile în teoria economică de sorginte neoclasică), ci de a propune remedii urgențelor vieții sociale și soluții pentru obținerea binelui comun. De aceea, lucrările sale științifice, articole și cărți elaborate singur sau împreună cu alți autori, nu sunt tributare nici curentului dominant în Economics ("mainstream economics") și nici vreunei doctrine consacrate. Ele arată mai curând a "problem solving" decât a "problem arising sau raising", dacă e să folosim noțiuni în vogă din limbajul educațional.

Alegerea regimului ratei de schimb în țările mici cu economie deschisă, impactul deficitului bugetar asupra deficitului de cont curent și politica fezabilă pentru diminuarea celui din urmă, politica ratei de schimb în perioada preaderării la zona euro, lecțiile/

învățămintele Uniunii Monetare Europene pentru alte regiuni economice ale lumii, impactul liberalizării contului de capital asupra sistemelor fiscale europene, liberalizarea comercială și ajustarea structurală în țările cu economie de tranziție, declinul activității economice și relansarea creșterii economice pe fundamente sănătoase în această categorie de țări etc. sunt teme cercetate cu profundă cunoaștere, care nu se limitează la economie, și deosebită competență de reputatul profesor austriac.

A pus sub semnul întrebării teorii și modele formulate de somități ale Macroeconomiei, în special ale teoriei monetare și teoriei financiare, și a demonstrat temeinic că frecvent acestea sunt acceptate ca un dat, iar analiza critică rămâne în umbra schemelor predeterminate ale „nirvana economics”, cum numea cineva jocul excesiv cu teza „AS IF”. Cel puțin câteva rezultate importante ale cercetărilor profesorului Winckler trebuie menționate, pentru a arăta că emulația științelor naturii pe care o încearcă Economia nu este decât rareori benefică exigențelor realității:

1. Contrar ideilor consacrate în literatura de macroeconomie, politica monetară restrictivă nu contracarează decât în rare cazuri efectele unei politici fiscale laxă, expansive;
2. În pofida tezei tradiționale a „twin deficits”, deficitul de cont curent nu este necesarmente determinat de deficitul bugetar, ci mai degrabă de modelul cheltuielilor intertemporale. Aici este o confirmare a așa-numitei „echivalențe Ricardo”;
3. Spre deosebire de ideile modelului Mundell-Fleming cu privire la alegerea ratei de schimb în condiții de mobilitate internațională a capitalului, cazurile reale (de ex. Cazul Austriei care și-a ancorat moneda pe marca germană, o lungă perioadă de timp), relevă rezultate similare în condiții diferite (de ex. rată de schimb fixă în contextul liberalizării contului de capital);
4. Teoria zonei monetare optime ar fi dat slabe șanse integrării în Uniunea Monetară a unor dintre țările membre. În schimb, flexibilitatea pieței muncii, stabilitatea și coerența regulilor fiscale și existența unui sistem suplu de supervizare financiar-bancară compensează absența unor condiții restrictive formulate de „optimum currency area”.

Articolele profesorului Winckler au fost publicate în reviste academice prestigioase pe plan internațional, precum: „European Journal of Political Economy”, „European Economic Review”, „Empirical Economics”, „Journal of Economics”, „North American Journal of Economics and Finance” etc. sau sub egida instituțiilor financiare internaționale (e.g. IMF Working Papers) și în cele mai reputeate dicționare și enciclopedii de specialitate (e.g. The New Palgrave Dictionary of Money and Finance).

Cărțile publicate sau editate de domnul Profesor Winckler au văzut lumina tiparului în edituri apreciate unanim de către mediul academic internațional de specialitate, precum: Macmillan Press; Verlag (Springer) și Kluwer Academic Publishers. Toate aceste aspecte sunt grăitoare pentru nivelul ridicat de calitate a activității sale de cercetare. Împreună cu activitatea profesorală, aceasta i-a adus binemeritate promovări și recunoașteri atât în mediul academic, cât și în mediul profesional și economic.

Astfel, între 1985 și 1999, domnul Profesor Winckler a deținut importanta funcție de vicepreședinte al Asociației Economice Austriece, iar în perioada 1994-1999 a fost director al Centrului pentru Studii Internaționale și Interdisciplinare din cadrul Universității vieneze. Recunoașterea internațională în cercetarea din domeniul teoriei monetare și teoriei financiare s-a concretizat în calitatea de membru al Board-ului Societății Universitare Europene de Cercetări Financiare (SUEF), deținută în perioada 1990-1998. Consecvent credinței în menirea profesiei economice de a soluționa probleme practice și de a contribui la progresul social, domnia sa a acordat o atenție aparte implicării în viața cotidiană a sectorului de afaceri. În locul uzanței larg răspândite printre economiștii academici de a formula prescripții ex-cathedra, Profesorul Winckler a preferat calea mult mai dificilă a confruntării cu problemele economiei reale. Aflat încă la început de drum în cariera academică, a lucrat timp de un an în cunoscuta companie franceză Saint Gobain S.A., la Nancy, ca membru al staff-ului de management. Mai târziu, reputația dobândită în activitatea universitară a atras solicitarea celei mai importante instituții diplomatice de a contribui la pregătirea personalului de specialitate și la formularea strategiei acesteia. Ca atare, încă din 1974

domnul Winckler este lector la Academia Diplomatică din Viena, iar începând din 1985, face parte din Consiliul de Administrație (Board-ul) al acestei prestigioase instituții.

De asemenea, începând din 1988 este membru al Supervisory Board al AUSTRIA VERSICHERUNG și UNIQA, iar din 1993, membru al Supervisory Board al uneia dintre cele mai reductabile bănci din Europa Centrală și de Est, ERSTE BANK. Activitatea polivalentă prodigioasă a domnului Profesor Winckler cuprinde o valoroasă și însemnată latură de management și leadership academic. Domnia sa a excelat și excelează atât în reprezentarea mediului academic austriac, cât și a celui european.

*
*   *
*

De câțva timp, poate de la sfârșitul anilor '60 sau mai târziu, asistăm la o curioasă instituționalizare a unui fel de relativism cultural și moral. Regulile democrației exced cu mult domeniul propriu de aplicare, iar libertatea politică tinde să substituie orice alt înțeles al libertății personale. Meritocrația capătă o semnificație suspicioasă, iar competențele sunt atribuite prin forța numărului și a reprezentării politice, și nu dobândite prin efortul perseverent de a dezvolta înzestrările intelectuale și morale personale. Principiul egalității, atât de valoros și fundamental în sistemul legal și viața politică, devine egalitarism când pretinde să opereze în toate compartimentele vieții umane. Ceea ce părea să fie o curiozitate în opera unor faimoși intelectuali și economiști precum Wilhelm Röpke și Erik von Kuehnelt-Leddihn, care avertizau asupra riscurilor masificării sociale și egalitarismului, constituie în prezent aparența de normalitate socială. Nici mediul academic nu a fost ferit de curentul relativismului moral și cultural.

În acest context, a vorbi de elite intelectuale sau academice pare a fi în contra curentului și chiar ofensator. Însă evidența faptelor și calitatea persoanelor care le fac posibile ne obligă la un exercițiu de luciditate.

Domnul Profesor Winckler face parte dintr-o elită academică europeană și reprezintă, în modul cel mai competitiv și remarcabil cu putință, o universitate de elită.

Cum în cultura din care provine, rigoarea, logica și întemeierea ideilor sunt definitorii, vom încerca să argumentăm, fie și parțial, aserțiunea de mai sus. Universitatea din Viena este deținătoarea a nouă premii Nobel, pe care străluciți profesori și discipoli ai săi le-au obținut pentru contribuții științifice de pionierat în Chimie, Fizică, Economie și Medicină. Dar influențele acestei universități asupra științelor, științelor sociale și umanioarelor sunt atât de viabile și semnificative, încât instituțiile academice care se mândresc astăzi cu o zestre mai bogată de premii Nobel ar trebui, măcar în parte, să-i plătească o rentă perpetuă de recunoștință.

Căile deschise de Universitatea vineză în știință (eg. etologia, psihologia terapeutică, psihanaliza etc. sunt domenii create aici) și filosofie (eg. pozitivismul logic și raționalismul critic) au modelat o nouă perspectivă asupra ființei umane, naturii și a omului în lume. Într-o anumită măsură, toate universitățile celebre și mai puțin celebre de azi din întreaga lume datorează câte ceva spiritelor iscoditoare și neobișnuite care asemenea lui Mach, Schrödinger, Gödel, Morgenstern, Lorenz etc. au creat și au descoperit teorii și legi ale naturii, cumva accesibile doar în ritmurile orașului danubian.

La fel de relevant este faptul că domnul Profesor Winckler, în profesia îmbrățișată cu dăruire și consecvență, reprezintă o fascinantă tradiție a gândirii economice. De la Carl Menger, fondatorul acestei faimoase “școli”, până acum s-au petrecut patru generații de economiști liberali în Austria, tot atâtea în S.U.A. și Marea Britanie și două-trei generații în Australia, America Latină, Africa de Sud, Franța, Germania, Japonia și în alte neștiute și nebănuite colțuri ale lumii.

Approape toți economiștii, chiar și cei din “mainstream”, recurg la un patrimoniu conceptual și un aparat metodologic intrate în limbajul universal al științei, fără a se întreba care și unde le este geneza. Costul de oportunitate, alegerea între consumul prezent și cel viitor, “distrugerea creatoare prin inovație tehnologică, actualizarea veniturilor viitoare ale factorilor de producție, competiția ca descoperire, piața ca proces social, profitul ca recompensă a funcției antreprenoriale în condiții efective de incertitudine, coordonarea

economică a utilizării cunoștințelor larg dispersate în societate, “knowledge – industry”, individualismul metodologic etc. sunt la fel de importante pentru economiști cum sunt simbolurile universale și teoremele pentru matematicieni și legea gravitației, legile termodinamicii și teoria relativității pentru fizicieni. Toate aceste concepte și teorii sunt rodul geniului unor economiști austrieci, precum Böhm-Bawerk, F. Wieser, J. Schumpeter, L. von Mises, F. von Hayek, Fritz Machlup, Gottfried Haberler și alții care au creat suficient ca să îmbogățească intelectual și științific nu doar minunata lor țară natală, ci și două – trei continente în plus.

Covârșitoare, uriașă responsabilitate pentru cineva să poarte moștenirea atâtor mari creatori. De aproape trei decenii, domnul Winckler și-a asumat admirabila povară de a transmite în mod creator patrimoniul academic al înaintașilor într-un viitor pe măsura trecutului prestigios al universității vieneze. În varii poziții administrative, deținute atât la Universitatea din Viena, cât și la nivel european, a dus mai departe faima unicității intelectuale a locului, un “genius loci” cum spun literații și filosoffii.

În perioada 1981-1999, a exercitat funcția de director (“head”) al Comitetului pentru Relații Internaționale al Universității din Viena, iar în 1999 a fost ales Rector. Rezultatele excelente obținute în activitatea managerială i-au adus realegerea de două ori (în 2003 și 2007) în importanta funcție de Rector. De asemenea, în perioada 2000 – 2005, a fost Președinte al Conferinței Rectorilor Austrieci (reales în 2001 și 2004).

Recunoașterea largă a calităților sale de manager academic și respectul pentru viziunea reformatoare au depășit, în scurtă vreme, granițele naționale, obținând un puternic ecou european.

În perioada 2001 – 2005, a fost ales membru al Board-ului European University Association, iar între 2004 și 2007 a fost membru al Advisory Board al European Research Area.

Bucurându-se de încrederea reprezentanților celor peste 850 de universități membre ale European University Association, domnul Rector Winckler a fost ales Președinte al acestei importante organizații, funcție pe care a exercitat-o în perioada 2005-2009.

În evantaiul multiplelor activități și responsabilități ale domniei sale, cariera de manager academic european a dobândit o dimensiune aparte.

Aici regăsim, mai mult ca în oricare altă preocupare, sensul erasmian al ideilor și civilizației europene. Și-a asumat în integralitatea lor nu doar rolurile managerului, potrivit accepțiunii lui Minzberg, dar și sarcinile diplomatului și misionarului cultural și riscurile vizionarului și ale „arhitectului” mediului academic european.

Reflecțiile intelectualului profund și experiența vastă a decidentului creativ l-au ajutat să deceleze, cu claritate, provocările globalizării economice la adresa universităților europene și presiunile competiției internaționale în domeniul învățământului superior și al cercetării. „Vocea” universităților europene trebuia să fie ascultată nu doar în țările lor, ci să se facă auzită și în restul lumii.

Pentru aceasta, era necesară o clarificare a interconexiunilor între „Procesul Bologna” și „Strategia Lisabona”, pe de o parte, și a raporturilor între universități și statele participante, pe de altă parte.

În numeroase conferințe prezentate în multe locuri din lume, note și comunicate elaborate pentru membrii E.U.A., articole și studii publicate în reviste de specialitate, volume științifice sau ziare cu largă circulație, interviuri în mass-media și discuții la cel mai înalt nivel cu decidenții politici, domnul Rector Winckler a expus problemele universităților europene, a argumentat nevoia de reformă și a propus măsurile adecvate acestei reforme. Vom încerca să sintetizăm, succint, ideile și acțiunile sale în acest domeniu.

În general, universitățile europene dețin un potențial ridicat de cercetare și educație pentru a servi îmbunătățirea prosperității, a coeziunii sociale și a competitivității economice. În aceeași măsură, ele sunt expresia, dar și purtătoarele unei valoroase tradiții culturale, de o bogată varietate și diversitate. Aceste tradiții culturale trebuie prezervate pentru ca Europa unită să devină viabilă și durabilă. Universitățile sunt, astfel, un liant al Europei. Cum spunea, cândva, Ralf Dahrendorf: „democrația și piața nu sunt de ajuns pentru a obține o Europă unită, care să dureze...sunt necesare și structuri mai adânci pentru aceasta...”. Domnul Winckler este convins că universitățile constituie miezul acestor structuri mai adânci. Altfel spus,

universitățile europene au două roluri majore, pe care nici o altă instituție nu le-ar putea îndeplini:

- să devină centre vibrante de producere și transmitere a cunoștințelor, de inovație și transfer tehnologic;
- să fie purtătoarele diversității tradițiilor culturale, pe care le vor îmbogăți.

Dar, universitățile sunt subfinanțate, prea dependente de burocrația statală și uneori, baricadate în vechi modele de pasivitate. „Europe – arăta d-l Winkler – should not expect to get any of its universities on the cheap. The universities require adequate funding.”

Într-un articol din „University World News”, „Europe: Georg Winckler – guru”, publicat pe 10 februarie 2008, jurnalistul Alan Osborn scria despre laureatul nostru de astăzi: „You would be hard-pressed to find someone who cares more passionately about the richness of European culture and science and the way that national fragmentation stops them finding their proper place in the world. It is a recurring theme in the conversation, writing and political work of the Austrian professor, president of the European University Association and rector of the University of Vienna.”

Remarcabil este și modul în care Profesorul Winckler concepe universitatea adaptabilă unei economii în continuă schimbare, prin accentuarea formării de skills și competences adecvate pieței muncii, fără renunțarea la misiunea esențială de a dezvolta intelectual studentii și a le șlefui caracterul.

„...European universities have a very good balance between sciences, humanities and other fields of study and it is important that we keep that balance. We should not concentrate on technical subjects. Our humanistic tradition should also be part of what universities are doing and this may again be a model for the world”, spunea domnul Rector Winckler în interviul acordat jurnalistului menționat. E un adevărat credo în „integritatea și completitudinea Universității.”

Dacă a reconstrui „ideea de Universitate” într-o lume în care schimbarea de ieri devine istorie în cursul schimbării de azi, ar fi prea mult și cumva, lipsit de realism, a prezerva „sufletul Universității” este o datorie cât se poate de întemeiată. Probabil, un scop nemărturisit al domnului Winckler a fost să întărească „sufletul Universității

europene”. Este ceea ce nu poți să vezi și nu poate fi măsurat și contrapus indicatorilor și criteriilor de performanță, dar care îți place, te prinde și te încântă într-o universitate.

Tocmai existența acestui „suflet” face posibilă cultura calității, consolidează progresul în evaluarea instituțională și fundamentează performanțele Universității competitive.

* *
* *

Domnul Georg Winckler slujește, în chip remarcabil, de peste patru decenii idealul academic european în care continuarea tradiției și răspândirea cunoștințelor consacrate sunt fundamentele schimbării și ale creării de cunoștințe.

Ca profesor de Economie Monetară (Teorie economică monetară) și Economie Aplicată a dat expresie modelului humboldtian al educației inspirată și mereu înnoită de rezultatele cercetării. A investigat aplicarea teoriilor monetare și financiare în explicarea complexelor realități economice ale Austriei și Europei Unite și în dezvoltarea politicilor macroeconomice. Ca rector al celei mai prestigioase și venerabile universități din Europa Centrală, a introdus, cu moderație și înțelepciune, reforme care să întărească poziția și recunoașterea „Alma Mater Rudolphina Vidobonensis” în noul context global.

Ca reprezentant al universităților europene a desfășurat o prodigioasă activitate pentru a face cunoscută „vocea” acestora în rândurile diriguitorilor politici și pentru a înscrie cât mai bine și clar diversitatea și bogăția intelectuală și științifică a Europei pe harta academică a lumii.

Comisia de alcătuire a Laudatio

Președinte,

Profesor univ. dr. **Vasile IȘAN**,
Rector al Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași;

Membri:

Profesor univ. dr. **Dumitru OPREA**,
Facultatea de Economie și Administrarea Afacerilor,
Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași;

Profesor univ. dr. **Gheorghe POPA**,
Prorector al Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași;

Profesor univ. dr. **Henri LUCHIAN**,
Prorector al Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași;

Profesor univ. dr. **Andrei HOIȘIE**,
Facultatea de Litere,
Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași;

Profesor univ. dr. **Mihail VOICU**,
Universitatea București;

Profesor univ. dr. **Vasile ASTĂRĂSTOAI**,
Rector al Universității de Medicină și Farmacie „Gr. T. Popa” din Iași;

Profesor univ. dr. **Gerard JITĂREANU**,
Rector al Universității de Științe Agricole și Medicină Veterinară „Ion Ionescu
de la Brad” Iași;

Profesor univ. dr. ing. **Ioan GIURMA**,
Rector al Universității Tehnice “Gh. Asachi” din Iași;

Profesor univ. dr. **Viorel MUNTEANU**,
Rector al Universității de Arte “George Enescu” Iași;

Iași, 17 decembrie 2009